

Iubite Nicolae,

Când ai fost cea din urmă oară la noi, ne-am înțeles ca să ne scriem unul altuia, să ne împărtășim tot ce am văzut sau am citit și astfel pe deoparte să ne deprindem a scrie epistole, iar pe de alta să câștigăm mai multe cunoștințe. Așa dar eu fac începutul și-ți împărtășesc ceea-ce am citit mai deunăzi despre lăcuste, într'o schiță de călătorie. Cred că o să-ți placă să auzi ceva interesant despre aceste animale curioase.

Călătorii englezi au avut mai multe privilegii de a se convinge despre pustiirile cauzate de lăcuste, pe drumul de la Kertsch spre Kaffa în peninsula Krimului. Ei deosebesc două feluri de lăcuste: lăcusta tătărească și lăcusta comună sau călătoare. Cea d'ântăiu este de două ori așa de mare ca cea comună. De obicei ea merge înaintea celei-l-alte și de aceea se numește herold sau sol. Cea călătoare are picioare roșii, precum și partea de dedesubt a aripilor este de culoare roșie deschisă, în cât animalul strălucește foarte frumos, când zboară în razele soarelui.

Când o observară călătorii noștri, toată pustia era acoperită de ele. Neconținut cădeau jos ca niște bucăți de zăpadă, duse de vânt în direcțiune piezișă. Ele întunecau soarele ca niște nori groși și negri. Cu miile su căzut în trăsură, pe cai și pe călători. Unii spun, că de multe ori și oameni au fost înădușiți de o asemenea ploae de lăcuste.

Unde cad lăcustele, acolo pere îndată ori-ce semn de viața vegetală. Nimic nu scapă de gura lor, începând de la frunzele din păduri până la cea mai mică iarbă din șesuri. Câmpii, pășuni, livezi, vii și grădini se prefac îndată în pustiuri și nu rămâne alt ceva pe câmp, de cât grămezi mari de lăcuste moarte, a căror miros otrăvitor infectează grozav aerul. Dar altfel în Krim lăcustelor li se aplică aceeași măsură de către locuitori; pe ele, care mănincă tot, le mănincă oamenii d'acolo. Ei le